

Főhajtás

„Én ... esküszöm, hogy a Magyar Köztársaság fegyveres erejének hűséges tisztje leszek. A Magyar Köztársaság függetlenségét, az állampolgárok jogait bátran, a törvények betartásával és betartatásával, a rám bízott katonák és fegyverek erejével, életem árán is megvédem. A katonai ismereteket elsajátítom, alárendeltjeimet a honvédelem feladatainak ellátására felkészítem. Előjáróim parancsainak engedelmességek, alárendeltjeimet jogaik tiszteletben tartásával vezetem, róluk emberséggel és felelősséggel gondoskodom.”

A magyar tűzszerészek számára legutóbb a 2006-os volt ún. fekete év. Közlekedési balesetben egy, szolgálatteljesítés közben négy tűzszerész veszítette életét, ketten pedig a mai napig sem épültek fel teljesen sérüléseikből.

A tűzszerész talán az egyetlen olyan katonára, aki békeidőben is mindig éles harc-feladatot lát el. Hatástalanítja és megsemmisíti a fellelt aknákat, bombákat és egyéb robbanótesteket, illetve robbanószerkezeteket, és ezzel a legközvetlenebbül és legkonkrétabban béketeremtő. A tűzszerészség olyan szakma, amelyről szinte mindenki tudja, hogy életveszélyes. Leginkább persze maguk a tűzszerészek tudják a legjobban. Nem véletlenül mondják, hogy minden tűzszerésznek megvan a saját névvel ellátott bombája, s hogy azt megtalálja-e vagy sem, szerencse kérdése. A tűzszerész, a tűzszerészség alighanem a legjobb példája annak, hogy a katonaság különösen veszélyes hivatás. A közvetlen és állandó életveszély ellenére sokan mégis ezt a szakmát választják, amiért tisztelet és megbecsülés illeti őket életükben és halálukban is.

Épp ezért elszomorító, hogy Kovács Gyula és Nemes Krisztián tragikus afganisztáni

halála kapcsán számos írás, fórum- és blogbejegyzés – talán az első megrendülés indulatának hatása alatt – a két tűzszerész „értelmetlen haláláról” beszél, s persze arról, hogy mit keresnek a magyar katonák Afganisztánban. Nem érzékelve és nem ismerve fel, hogy egy-egy katonahalál értelmét vagy értelmetlenségét mi élők is döntően befolyásoljuk. Egyrészt azzal, miként tekintünk ezeknek az embereknek önként választott hivatására és szakmai tevékenységére. Megbecsüljük-e, tiszteljük-e ezeket, tudomásul véve, hogy igenis vannak veszélyes hivatások, s vannak olyanok, akik erre tették és teszik fel életüket, vagy értetlenségünkkel és provincializmusunkkal megfosztjuk őket attól, hogy a választott hivatásuk veszélyességéhez méltó társadalmi megbecsülés övezze őket. Másrészt azzal, hogy legalább olyan komolyan veszszük és tiszteljük egykoron letett esküjüket (...*életem árán is...*), mint ők maguk, s nem próbáljuk meg szóanalómból vagy sajnálkozásból relativizálni azt.

A hivatásuk teljesítése közben meghaltakat a főhajtás, szakmájuk tisztelete és a családjukról való gondoskodás illeti meg, ez ad ugyanis értelmet haláluknak mindazok számára, akiket itt hagytak. ■